

C. W. LEADBEATER

Egyiptom illata

Fordította: Bárány Károly, 2018.
Magyar Teozófiai Társulat

Egy egyedül élő ember élete furcsa, de sok szempontból kellemes is. Nagy varázsa az abszolút szabadság, a teljes szabadság abban, hogy bármikor elmehet és hazajöhet vagy, hogy nem megy el és nem jön haza, ha éppen úgy akarja. De emellett borzasztóan magányos is. Valószínűleg a legtöbb ember emlékszik Dickens szörnyű meséjére (ami azt hiszem igaz történet volt) egy emberről, aki gutaütés kapott, amikor éppen az ajtót nyitotta és teste egy egész éven át feküdt az ajtónak támaszkodva, míg végül rátörték a bejáratot és a csontváza a lakatos karjaiba esett. Nem hiszem, hogy félős lennék, de bevallom, amikor egyedül éltem sokszor kísértett engem ez a történet, és valóban, nem beszélve az ilyen szokatlan borzalmakról, a magányos létben széles köre van a kényelmetlen lehetőségeknek.

A legkellemetlenebb dolgok, mind a könyvekben, mind a való életben úgy tűnik, hogy akkor történnek az emberekkel, amikor egyedül vannak, és bár kétségtelen, a tehetséges amerikai szerzőnek igaza van, hogy „hála az irgalmas égnek, a szélsőségesen elviselhetetlen szenvedés mindig egyes emberekkel és soha nem a tömegekkel történik”, mégis úgy véljük, hogy könnyebb egy ember sorsát átérezni, mint a sokaságét. Másrészt, amikor az ember magára zárja lakása ajtaját egy téli estén, és letelepszik a hangulatos kandalló mellé egy kis olvasásra, megszállja a biztonság és a zavartalanság érzése, amivel egy egyetemi kollégiumi szállás nem büszkélkedhet. Ugyanígy telepedtem le én is¹ – csak nem olvasáshoz, hanem íráshoz – az egyik este, amikor az események láncolata elkezdődött, amelyekről most beszámolok. Valójában egy könyvet írtam – az első könyvemet – *A közlekedési szabályok jelenlegi állapota* címűt. Már közzétettem néhány esszét ennek a témának különböző aspektusairól, és ezeket jól fogadták a hatóságok, így felbátorítva éreztem magam, hogy az álláspontomat egy ambiciózusabb formában is kifejtsem. Éppen ezen dolgoztam a kérdéses estén is a fiatal szerzők elszántságával, és ezt azért említtem, hogy megmutassam, a gondolataim eléggé a témára koncentráltak és messze voltam attól, hogy bármilyen romantikus, vagy szokatlan kalandba kezdjek.

Emlékszem, egy pillanatra megálltam, hogy egy sajátosan bonyolult mondat pontos szövegezését megfontoljam, amikor az a furcsa érzésem támadt, amit azt hiszem mindannyian tapasztaltunk már ilyen vagy olyan formában, hogy nem vagyok egyedül – vagyis, hogy valaki más is van a szobában. Tudtam, hogy az ajtó zárva van, ezért a gondolat teljesen abszurdnak

---

¹ Ennek a figyelemre méltó eseménysorozatnak a narrátora (akit Mr. Thomas Keston-nak hívtak) egy Londonban élt, jelentős hírnévvel rendelkező ügyvéd. Azt gondoltam legjobb, ha a saját szavaival mondja el a történetét, amihez csak a végén fűzök megjegyzéseket. – C. W. L.

tűnt, mégis a benyomás olyan erős volt, hogy félig felemelkedtem a székről és sietve körül néztem. Nem volt semmi látható, és már éppen nevetni kezdtem ostobaságomon, amikor egy enyhe, de nagyon furcsa illatot éreztem a szobámban. Valahonnan ismerős volt nekem, de pár pillanatig nem tudtam azonosítani, amikor átvillant a fejemben, hogy mikor találkoztam vele korábban, a mély meglepődésem könnyen érthetővé válik, ha elmondom az előzményeket.

Az előző évben egy hosszú vakációt töltöttem el Egyiptomban bolyongva, bekukucskálva minden furcsa zugba és sarokba, arra törekedve, hogy az ország valódi életét megismerjem – a lehető legnagyobb mértékben távol tartva magam a turista hadak útvonalaitól. Kairóban szerencsém volt megismerkedni egy bizonyos sejjel (bár így hívták, nem tudom megmondani, hogy jogosan viselte-e a címet), aki tökéletes tárházának bizonyult az ősi szokások és hagyományok ismeretének és általában a helyi régiségeknek – ami a középkori kalifák dicsőségének emlékeit, vagyis nem a *valódi* régi egyiptomi dinasztiák hagyatékát illeti. A szolgálóm figyelmeztetett, hogy óvakodjak ettől az embertől, és azt mondta, hogy azt beszélik róla, egy mágus, aki kifejezetten gonosz dolgokkal foglalkozik, de én mindig nagyon barátságosnak és szolgálatkészségnek találtam, aki folyton olyan érdekes témákra mutatott rá, amik nélküle óhatatlanul kimaradtak volna számomra.

Egyik nap, amikor egy szokatlan órában kerestem fel, a szobájába lépve egy nagyon sajátos illatot éreztem. Teljesen eltért mindentől, amit valaha is szagoltam – leírhatatlanul gazdag és édes volt – szinte nyomasztóan, és mégis a hatása rendkívül ösztönzőnek és lelkesítőnek hatott. Annyira tetszett, hogy erősen kértem a sejket, hogy adjon nekem belőle egy kicsit, vagy mondja meg, hol tudnám beszerezni, viszont meglepetésemre határozottan, de udvariasan visszautasított. Mindössze annyit mondott, hogy ez egy szent parfüm, amit bizonyos varázsigékhez használnak és az előállítása a legtávolabbi korok óta csak kevesek számára ismert, valamint, hogy a világ összes aránya sem volna elég egy cseppet is vásárolni belőle.

Természetesen ez nagyon izgatta a kíváncsiságomat, de nem adott több információt nekem sem magáról az illatról, sem a célról, amelyre ő használja. Mialatt ültünk és beszélgettünk legalább egy óra hosszat, a ruháimat teljesen átítatta a vonzó illat, és amikor visszatértem a hotelbe, a szolgálómnak adtam a kabátot, hogy tisztítsa meg, aki az illatot megérezve rémülten lépett hátra. Feladva szokásos nyugodtságát és rendíthetetlen udvariasságát, türelmetlenül kérdezte:

– Efendi, hol jártál? Honnan van ez az ördögi-illata a ruháidnak?

– Hogy érted ezt? – kérdeztem. – Miért izgattott fel ez az illat ennyire?

– Ó, Uram, légy óvatos! – válaszolt a szolgálóm, szinte könnyörögve. – Te nem tudhatod, mert te nem hiszel benne, ti angolok nem ismeritek az ősi egyiptomi varázslatok szörnyű erejét. Nem tudom, hogy hol voltál Uram, de soha nem menj oda többé, mert szörnyű veszélynek teszed ki magad. Csak mágusok használják ezt az illatot, de nem a mágusok készítik maguknak, az ördögök csinálják ezt, és minden üveghez emberáldozat kell, ezért hívjuk mi a szüzek vérének.

– Ugyan már, Musztafa, – mondtam – nem várhatod el, hogy elhiggyem neked ezt a mesét. Nem tudsz szerezni ebből a titokzatos anyagból nekem egy kicsit?

– A világért sem – válaszolta Musztafa, jól látható rettegéssel az arcán. – Senki sem tud, higgye el, hogy senki! És ha tudnék is, soha az életben nem nyúlnék hozzá. Efendi, tartsa magát távol ezektől a dolgoktól, a lelke érdekében.

Én csak nevettem a félelmén, de nem volt kétségem afelől, hogy halálosan komolyan mondta, és abban igaza volt, hogy nem találtam semmilyen hasonló illatú parfümöt, amire olyan jól emlékeztem, pedig megpróbáltam minden illatszer-kereskedőnél Kairóban.

Amikor azt mondtam, hogy ezt a titokzatos illatot éreztem az orrommal a szobámban, Londonban – halványan, de félreérthetetlenül – azon az emlékezetes estén, akkor érthető, hogy jó okom volt meglepődni. Mit jelenthet ez? Lehetséges, hogy az illat még valamelyik ruhámból jön? Nyilvánvalóan nem, mert már sokkal korábban is éreztem volna az elmúlt tizennégy-

tizenöt hónapban. De akkor honnan származik? Biztos voltam benne, hogy még csak hasonlót sem lehet kapni Angliában. A probléma megoldása olyan nehéznek látszott, hogy amikor már nem éreztem az illatot, félig meddig kételkedni kezdtem, hogy az egész talán csak hallucináció volt, és ismét munkához láttam azzal az elhatározással, hogy teljesen kiverjem a fejemből.

Megelégedésemre végül sikerült kidolgoznom azt a bonyolult mondatot és írtam legalább még egy oldalt, amikor hirtelen és figyelmeztetés nélkül ismét éreztem, de erősebben, mint korábban azt a kellemetlen érzést, hogy valaki más is jelen van a szobámban, de ez alkalommal, mielőtt megfordulhattam volna, hogy megvizsgáljam, éreztem – határozottan éreztem – egy lágy leheletet vagy fuvallatot hátul a nyakamon, és hallottam egy halk sóhajt. Artikulátlan kiáltással ugrottam fel a székből, és riadtan néztem körül a szobában, de nem láttam semmi szokatlant – semmi nyoma nem volt a titokzatos látogatónak. Semmi nyoma, azt mondtam? Még abban a pillanatban, hogy visszanyertem önuralmamot megéreztem annak az ősi keleti varázslathoz használt parfümnek a furcsa illatát!

Bolondság lenne tagadni, hogy komolyan megijedtem. Odarohantam az ajtóhoz és megpróbáltam kinyitni – erősen ráztam, de zárva volt, pontosan úgy, ahogy hagytam. Benéztem a hálószobámba, de nem volt ott senki. Átvizsgáltam mindkét szobát, alaposan szétnézve az ágy, a kanapék és az asztalok alatt, kinyitva minden szekrényt és nagyobb dobozt, amiben egy macska elbújhat, de nem találtam semmit. Teljesen tanácstalan voltam. Leültem és megpróbáltam gondolkodni a dolgon, de minél többet gondolkodtam annál kevésbé láttam az esélyét annak, hogy racionális választ találjak az eseményekre.

Végül úgy döntöttem időre van szükségem és ezért reggelre halasztom az egészet. Megpróbáltam újra visszatérni a munkához, de nem tudtam az írásra figyelni, túl sok minden kavargott a fejemben. A kísértő jelenlét tudata nem hagyott nyugton, az lágy szomorú sóhaj még mindig a fülemben hangzott és a kimondhatatlan szomorúság érzése bennem is hasonló hangulatot váltott ki. Néhány hiábavaló próbálkozás után feladtam a kísérletet, hogy újra írni kezdjek és helyette inkább belevettem magam a tűz mellett álló karosszékebe, hogy olvassak.

Bár ez egyszerűnek hangzik, én az olvasásnál mindig a legnagyobb kényelemhez ragaszkodtam és szerettem kényelmes fotelt és az ehhez kapcsolódóan kitalált kiegészítőt, az úgynevezett „olvasógépet” használni, hogy az pontosan a kellő szögben tartsa a könyvet, miközben a fény a lapra essen, de árnyékot vessen az arcomra, és legyen ott egy kis pult is, amin könnyedén jegyzeteket tudok készíteni, ha szeretnék.

Ilyen fényűző módon helyeztem magam kényelembe ez alkalommal is, hogy a kiválasztott könyvet, Montaigne *Esszék* című művét olvassam abban a reményben, hogy annak józan és csodálatosan rugalmas stílusa azt a szellemi felüdülést nyújtsa, amire úgy éreztem, szükségem van. Bár próbáltam figyelmen kívül hagyni őket, olvasás közben a tudatomban ott volt két gondolat – az egyik az egyre kísértetiesebb jelenlét érzése és a másik, az alkalmankénti enyhe egyiptomi illat foszlánya.

Azt hiszem körülbelül fél órát olvashattam, amikor egy erősebb fuvallat csapta meg az orromat, és ugyanekkor egy halk suhogás arra készítetett, hogy felemeljem a szememet a könyvről. Nagy meglepetésemre azt láttam, hogy úgy öt jardra tőlem egy emberalak ül az asztalnál, ahol korábban dolgoztam és ír valamit! Ahogy ránéztem kiesett a toll a kezéből, felállt a székből, és egy pillantást vetett felém, amely úgy tűnt keserű bánatot és szívfacsaró könyörgést fejezett ki és – eltűnt!

Túlságosan kábult voltam, hogy felálljak, ezért csak bámultam a helyet, ahol állt, majd mechanikusan megdörzsöltem a szememet, mintha csak valami szörnyű álom utolsó emlékét akarnám kitörölni. A nagy megdöbbenés után az érzéseimet vizsgálva meglepett az a határozott megkönnyebbülés, amit csak néhány perc után kezdtem megérteni. Átvillant rajtam, hogy a láthatatlan jelenlét kísértő érzése megszűnt, és rájöttem, hogy az milyen szörnyen nyomasztó volt. Még a furcsa mágikus illat is gyorsan elhalványult, és az imént látott megdöbbenő látvány

ellenére a szabadság érzése kerített hatalmába, amit az ember akkor érez, amikor valami sötét földalatti barlangból kilép a ragyogó napsütésre.

Talán ez az érzés volt az, ami mindennél jobban meggyőzött, hogy amit láttam nem egy illúzió, hanem valóban egy jelenlét volt a szobában, amelynek végül sikerült megnyilvánulnia, és most elment. Kényszerítettem magam, hogy leüljek, és figyelmesen visszaemlékezzek arra, amit láttam, sőt lejegyezsek mindent egy papírra, amely előttem feküdt az olvasó állványom asztalán.

Először a kísérteties látogató személyes megjelenését, már ha lehetséges. Alakja magas és parancsoló volt, arca nagy hatalmat és eltökéltséget fejezett ki, de a vakmerő szenvedély és a lappangó brutalitás nyomait is viselte, amelytől egy olyan ember benyomását keltette, akitől inkább félték és kerülték, mintsem szerették. Megjegyeztem szája különös vonalát, ami alatt feltűnő módon egy furcsa fehér heg futott le és akkor eszembe jutott, hogy kifejezése mintha a harag, a kétségbeesés és a segítségkérés, valamint egy bizonyos sötét büszkeség furcsa elegye lenne, miközben ezt mondaná:

– Megtettem mindent, amit tudtam, kijátszottam az utolsó kártyámat és vesztettem, eddig soha nem hajoltam le, hogy egy halandó ember segítségét kérjem, de most megteszem.

Ez jó sok minden egyetlen pillantásból, mondhatják, de úgy tűnt nekem, hogy pontosan ezt fejezte ki, és a baljós megjelenése ellenére, az a gondolatom támadt, hogy kérése nem volt hiábavaló, ha valamilyen módon fel tudom fedezni, hogy ki ő és mit akar. Soha nem hittem a szellemekben azelőtt, és nem vagyok biztos benne, hogy most már hiszek, de egyértelmű volt, hogy ez a lény szenved, és egy embertestvére segítségét kéri, legyen bár testben, vagy testen kívül. Ezekről a gondolatokról a félelem minden nyoma eltűnt belőlem és őszintém kezdtem hinni, hogyha a szellem újra megjelenik, meg kell kérnem, hogy üljön le és mondja el az esetét, amit olyan higgadtan fogadok majd, mintha csak egy ügyfelem lenne.

Gondosan legyeztem az este összes eseményét, hozzáírva az órát és a dátumot, majd el láttam a kézjeggyemmel, ekkor vettem észre, hogy a földön két vagy három papírlap hevert. Emlékeztem, hogy a kísértet sötét ruhájának hosszú ujjá söpörte le azokat, amikor felkelt az asztaltól, ahol írni látszott valamit, és ha így van, akkor esetleg maradt nyoma a rejtélynek. Odamentem hát, hogy megvizsgáljam, az asztalon minden a helyén volt, kivéve a tollamat, ami ott feküdt, ahol kiesett a szellem kezéből. Felvettem a papírokat a földről, és akkor a szívem nagyot dobbant, mert láttam köztük egy furcsa szaggatott szélű cédulát, amely korábban biztosan nem volt ott.

Elképzelhetik milyen mohó kíváncsiság kerített hatalmába. A cédula kissé hosszúkas téglalap alakú, körülbelül háromszor öt hüvelyk nagyságú volt. Feltehetően korábban egy hosszabb papírnak, vagy egy könyv lapjának a része lehetett, mert az egyik szélén rendkívül egyetlen szakadás nyoma látszott, ami arra utalt, hogy jelentős erő kellett ennek a vastag és pergamenszerű anyagnak a letépéséhez. Az tűnt furcsának, hogy míg a papír anyaga igen elszíneződött – foltos és megsárgult volt –, a szakadás helye frissen és fehéren világított. A papír egyik oldala teljesen üresen állt, vagy legalábbis, ha valaha írtak rá valamit, az már eltűnt az idő és a nedvesség hatására, a másik oldalán viszont volt néhány halvány és elmosódott karakter, amiket alig lehetett megkülönböztetni egymástól, viszont mellettük egy merész kézírástól származó, friss fekete tintával írt két betű látszott: „Ra”.

Mivel a tinta, amivel a betűket írták pontosan olyan volt, mint amit én szoktam használni, nem lehetett kétséges, hogy az asztalomnál íródtak, és kezdett némi magyarázatot adni a kísértet szándékára, amit valamilyen oknál fogva képtelen volt kifejezni. Hogy miért vette a fáradságot, hogy saját papírt hozzon nem értettem, de arra következtettem, hogy valami titok lappang a megfejthetetlen sárga jelek mögött, így figyelmemet azokra fordítottam. Miután hosszú, türelmes és folyamatos erőfeszítés ellenére sem tudtam őket értelmezni, elhatároztam, hogy várok vele holnapig.

Várakozással ellentétben nem *álmodtam* a kísérteties látogatóval azon az éjszakán, bár alvás előtt sokáig feküdtem éberem rá gondolva. Reggel kölcsönkértem egy nagyítót egy barátomtól és folytattam a vizsgálatot. Két sor írást találtam, amely valamilyen látszólag idegen nyelven íródott, majd egy furcsa jelet, ami nem hasonlított egy monogramra, de mintha az aláírás helyén állt volna. Minden igyekezetem ellenére sem tudtam kiolvasni a monogram betűit, sem felfedezni az írás nyelvét. Amennyit ki tudtam olvasni belőle, az így szólt:

Qomm uia daousa sita eo uia uiese quoam.

Néhány szó latinnak tűnt, és arra gondoltam, hogyha a memorandum olyan régi, mint amilyenek látszik, akkor a latin egy valószínű lehetőség, de nem tudtam kivenni egy összefüggő mondatot sem, így ugyanolyan messze voltam a megoldástól, mint korábban. Gondolkoztam, hogy mi legyen a következő lépés. Mással nem akartam beszélni az éjszakai eseményekről, mert ha a cédulát megmutatnám neki, óhatatlanul megkérdezné, hogyan jutottam a birtokába, így inkább eltettem a jegyzetfüzetembe, mert a vizsgálataim egyelőre holtpontra jutottak.

Nem derült fény a céljára és nem találtam megoldást rá egészen addig, míg körülbelül két héttel később egy másik váratlan esemény nem történt. Ismét az íróasztalomnál ültem kora este, de ezúttal nem a könyvemen dolgoztam, hanem egy kevésbé kellemes tevékenységgel, a leveleim megválaszolásával voltam elfoglalva. Nem szeretek levelet írni, ezért hajlamos vagyok elodázni addig, amíg a hátralékom jelentős méreteket ölt és már figyelmet kelt, akkor rászánok egy-két kényszerű napot és feldolgozom őket. Ez is egy ilyen alkalom volt, amit tovább nehezített az a tény, hogy három karácsonyi meghívás közül kellett volna választanom. Az elmúlt években, ha Angliában voltam, a karácsonyt mindig a bátyám családjánál töltöttem, de idén a felesége egészségi állapota miatt télen külföldre utaztak. Én konzervatív vagyok – talán túlságosan is, azt hiszem – ilyen dolgokban, és úgy gondoltam nem igazán élvezném a karácsonyt máshol, így halogattam a döntést ebben a kérdésben. Azonban itt volt a három meghívás, és már december 14-ét írtunk, tehát döntenem kellett volna. Éppen a témán tűnődtem, amikor hangos kopogás zavart meg az ajtóm felől. Kinyitottam és egy jóképű, napbarnított fiatalemberrel találtam szemben magam, akit elsőre nem ismertem fel, de ő vidám hangon megszólított:

– Mi van, Keston, öreg barátom, csak nem felejtettél el engem?!

Azonnal tudtam, hogy ő egy régi iskolatársam, Jack Fernleigh. Együtt jártunk Eton-ban, és mindig vidám és jószívű fickónak ismertem, akihez a „hivatalos” kapcsolaton túl egyfajta barátság is fűzött, ami ritkaság nálam, bár fiatalabb volt, jó néhány hónapot töltöttünk együtt, és azóta is tartottuk a kapcsolatot, mivel leveleztem vele a magam kapkodó módjában. Tudtam, hogy néhány évvel ezelőtt összekülönbözött a nagybátyjával (az egyetlen élő rokonával), és elutazott Nyugat-Indiába szerencsét próbálni, és bár keveset és ritkán írtunk egymásnak, azt is tudtam, hogy nagyon jól érzi magát ott, ezért meglehetősen meglepődtem, hogy ott állt az ajtóm előtt Londonban.

Szívélyesen beinvitáltam és leültünk a tűz mellé, hogy elmesélje, mit keres Angliában. Elmondta, hogy a nagybátyja hirtelen meghalt, és mivel nem hagyott hátra végakaratot, az ügyvédek táviratot küldtek neki. Ő azonnal felszámolta kinti életét és az első gőzössel Angliába indult. Londonba érkezésekor már túl késő volt, hogy még aznap találkozzon a jogászokkal, és miután hosszú távolléte miatt más barátja nem maradt, így hozzám jött, ahogy ő fogalmazott, hogy lássa a régi cimboráját.

– Örülök, hogy így tettél, fiam – mondtam én –, és hol a csomagod? Elküldetünk értük a szállodába, mert ma este itt alszol.

Erőtlenül tiltakozott, amit azonnal elhárítottam, egy futárt küldtem a hotelba, mi pedig tovább beszélgettünk a régi szép időkről az éjszakába nyúlóan. Másnap reggel korán elment, hogy felkeresse az ügyvédeket, és délután indult is elfoglalni (most már saját tulajdonát) a Fernleigh Hall-t, de mielőtt elutazott volna megállapodtunk, hogy a három meghívás elfogadása helyett, nála fogom tölteni a karácsonyt.

– Arra számítok, hogy mindent szörnyű állapotban talállok, – mondta – de egy hét alatt képes leszek a dolgokat kissé rendbe hozni, és ha huszonharmadikán megérkezel, megígérem, hogy legalább vetett ágyban tudsz majd aludni, mert nagyra értékelem azt a szívességet tőled, hogy nem kell sok év óta az első angliai karácsonyomat magányosan töltenem.

Így hát megállapodtunk, és ennek következtében huszonharmadika délután négy órakor ismét kezet ráztunk Jack-el egy kis vidéki állomás peronján, néhány mérföldre Fernleigh-től. A rövid nappal már a végéhez közeledett, mire elértük a házat, így csak egy általános képet tudtam alkotni annak külső megjelenéséről. Egy nagy Erzsébet-kori kastély volt, de nyilvánvalóan nem túl jó állapotban, azonban azok a szobák, ahova bekísértek, eléggé világosnak és vidámnak látszottak. Egy meghitt kis vacsora után Jack felajánlotta, hogy megmutatja a házat. Az öreg komornyik ünnepélyes léptekkel ment előttünk a lámpával és bebarangoltuk az épület zezugos folyosóit, a hatalmas néptelen termeket, valamint a tucatnyi kárpitozott, vagy kazettás hálószobát — melyek közül néhány olyan vastag falakkal rendelkezett, hogy akár csapóajtókat, vagy titkos átjárókat is rejthetett. A végére teljesen összezavarodtam és attól féltem, ha itt magamra hagynának, napokig nem találnám a kiutat a labirintusból.

– Egy hadsereget is el tudnál szállásolni itt, Jack! – mondtam.

– Igen, – válaszolta –, a régi szép időkben Fernleigh az egész megyében híres volt a meleg vendégszeretetéről, de most, mint látod, a szobák jórészt csupaszok és üresek.

– Hamarosan megváltozik mindez, ha szerzel egy szép kis feleséget, – mondtam – a hely csak egy asszonykezet kíván, aki a gondját viseli.

– Nincs rá remény, kedves barátom, sajnos, – válaszolt Jack – nincs elég pénzem ahhoz.

Tudtam, hogy míg iskolába jártunk, ő gyermeki odaadással udvarolt a szép Lilian Featherstone-nak, a helyi plébániavezető lányának, és azt is hallottam tőle, hogy később az érzelmei tovább mélyültek, ezért utánakérdeztem nála ismét, és hamar kiderült, hogy a trópusokon való tartózkodása mit sem változtatott érzelmein, és már sikerült szerét ejtenie az ismételt találkozásnak, valamint megbizonyosodott arról, hogy a távollétében nem felejtették el. De sajnos a lány apja csak akkor engedné hozzámenni, ha el tudná tartani, és Jack nagybátyja (az önző tékozló) nemcsak, hogy hagyott mindent tönkremenni, de meg is terhelte a birtokot, amit az óta ugyan sikerült kifizetni, de emiatt nem sok pénz maradt a zsebében – alig elegendő ahhoz, hogy Jack saját magát eltartsa, és biztosan kevés a nőüléshez.

– Így tehát nincs reményem Lilian kezére jelenleg, ahogy látod, – mondta – de fiatal vagyok és erős, tudok dolgozni, és azt hiszem várni fog rám. Látni fogod őt csütörtökön, mert meghívtam őket vacsorára, egyébként az akarták, hogy velük töltssem a karácsonyt, de mondtam nekik, hogy egy régi iskolatársam jön hozzám, vendégségbe.

Éppen ekkor értük el a családi képekkel díszített terem ajtaját, amit az öreg inas kinyitott, és készült minket beengedni, mikor azt mondtam:

– Ne ma, Jack, hagyjuk ezt holnapra, nem látjuk jól a képeket ebben a kevés fényben. Menjünk vissza inkább a tűz mellé, és mesélj nekem a régi családi legendákról, amiről sokat beszéltél az iskolában, de mindig csak töredékesen.

– Ezek valóban csak legendák, – mondta Jack, ahogy letelepedtünk a hangulatos kis dolgozószobájában, – és nem is nagyon régiek, hiszen csupán a tizennyolcadik század második feléből származnak. Az érdekesebb része a történetnek Sir Ralph Fernleigh nevéhez fűződik, az utolsó báróhoz, aki a beszámolók szerint némiképp megkérdőjelezhető karakter volt. Furcsa, zárkózott embernek tartották, erős szenvedélyekkel, vasakarattal és fékezhetetlen büszkeséggel, aki sok időt töltött külföldön, és azt mondják, hatalmas vagyont gyűjtött, amit soha nem mutatott meg másoknak. Sokan a „gonosz Sir Ralph-nak” nevezték, és a babonás szomszédjai szilárdan hitték, hogy a hosszú távolléte alatt keleten a fekete mágiát tanulmányozta. Mások kalóznak tartották, mert azokban a nehéz időkben egy vakmerő embernek könnyű volt kalózkodást elkövetni.

– Azt tartották róla, hogy nagyon ért az ékszerekhez, és azokból az egyik legszebb mángyűjteménnyel rendelkezik a világon, de egyik utóda sem talált ezekből semmit, ezért vagy ellopták azokat, vagy az egész csak egy mítosz, mint az is, hogy a pincéjében arany és ezüst rudakat halmozott fel. Az biztos, hogy valóban gazdag lehetett, és idősebb korában, amit ebben a házban töltött, rendkívül visszavonult életet élt. Elküldte minden szolgáját, egyet kivéve, egy olaszt, aki mindig elkísérte őt a vándorlásai alatt, és ők ketten egyfajta remeteként laktak itt és nem tartottak kapcsolatot a külvilággal. Az általános vélekedés szerint Sir Ralph, bár hatalmas vagyont halmozott fel, nagyon zsugori volt. Az a néhány ember pedig, aki látta, azt suttopta róla, hogy büszke arca mindig kísértetiesen nézett ki, mintha valami szörnyű titkos bűnt rejtgetne, de nem tudok róla, hogy valaha találtak volna bármi bizonyítékot ellene.

– Egyik reggelre azonban titokzatos módon eltűnt, legalábbis ezt mondta róla az olasz szolgája, aki azon a napon rémülten ment be a faluba, és tört angolsággal érdeklődött a felől, hogy valaki látta-e a gazdáját. Azt mondta, hogy Sir Ralph előző este elrendelte, hogy a lova álljon készen reggelre, mert rövid útra akar menni egyedül, de amikor reggel lett, és a ló várta, ő nem volt sehol. Nem felelt a szolgája hívására, és bár utóbbi átkutatta az egész házat utána, a gazdájának nyomát sem találta. Azt mondta, azon az estén nem aludt az ágyában és az egyetlen teória, amit fel tudott állítani azt volt, hogy biztosan a démonok vitték el, akiket meg szokott idézni. A falusiak bűncselekményre gyanakodtak és arról beszéltek, hogy a szolgát kellene le tartóztatni, ami valószínűleg a fülébe jutott, és annyira megrémisztette (nem ismerve az ország szokásait), hogy rejtélyes körülmények között ő is eltűnt azon az éjszakán, és soha többé nem látták.

– Két nappal később a merészebb falusiak kutatást szerveztek. Átvizsgálták az egész házat és a pincét, benéztek minden zugba és sarokba és rekedtre kiabálták magukat, de nem hallottak semmilyen hangot és nem kaptak semmilyen választ, így attól a naptól kezdve és azóta sem derült fény a történetekre. Mivel a kutatás során nem találták meg a pletykákban emlegetett vagyont sem, úgy gondolták, hogy „az idegen” biztosan meggyilkolta a gazdáját, elrejtette a testét, majd a kincssel elmenekült, és természetesen páran látni vélték már Sir Ralph szellemét is ezen a helyen.

– Azt suttogták, a szobáját arról lehet felismerni ebben a sötét és öreg házban, hogy sajátos atmoszférája van, amit a tulajdonos állandóan kísértő nyugtalan szelleme okoz, de ez nem több mint puszta szóbeszéd, mert senki sem tudja, hogy a ház melyik részében volt az a bizonyos szoba. A nagybátyám idejében soha nem hallottam tőle a szellem megjelenéséről, bár szerintem félig-meddig hitt benne, de soha nem szeretett beszélni róla. Sir Ralph eltűnése után a ház évekig üresen és elhagyatottan állt, majd egy távoli unokatestvére igényt nyújtott be rá és az ügyvédje segítségével megszerezte és birtokba vette. Azt mondják, hogy Sir Ralph bankszámláján csak kevés összeget talált, de neki volt saját pénze, amivel elkezdte helyreállítani a régi házat, és hamarosan el is készült vele. Tőle örökölte a nagybátyám, aki hagyott mindent újra lepusztulni, amint látod.

– Ez egy nagyon érdekes családi legenda, Jack – mondtam, – de hiányzik belőle a romantikus befejezés. Nem maradt valami emlék a titokzatos Sir Ralph-tól?

– Van róla egy portré a családi képek között, van néhány furcsa könyve a könyvtárban és egy-két bútordarab, ami állítólag az övé volt, de attól tartok nem tudok ennél többet szolgálni.

Ki gondolta volna, hogy miután a beszélgetést követően elindultunk nyugovóra térni, a történet milyen hamar valódi fordulatot vesz!

A hálószobám egy hatalmas faburkolatú terem volt, elképesztően vastag falakkal és rajtuk gyönyörű, régi faragott mintákkal. Az egyik rózsákból és liliomokból faragott keret különösen felkeltette a figyelmemet, mert a stílusos kézimunka egyik legszebb példája volt, amivel valaha is találkoztam. Azt hiszem, mindig is láttam valami hátborzongatót ezekben az Erzsébet-korabeli hálószobákban és a hatalmas négy-oszlopos ágykeretekben, amit a múltkori szellemmel kapcsolatos tapasztalatom tovább mélyített, Jack vendégszerető ellátása pattogó kandallót és

minden sarokba világítást biztosított számomra, mégis amikor az ágyba feküdtem, azonnal gondolkodni kezdtem:

„Mi van, ha kiderül, ez volt Sir Ralph elfelejtett szobája és az ő szelleme is megzavarja majd nyugalmaomat, mint az a másik látogató a városban?”

Ez a gondolat nem hagyott nyugodni, mert újra és újra visszatért hozzám, míg valóban megéreztem azt a különös atmoszférát, amiről Jack beszélt – egyfajta furcsa befolyás kezdett fokozatosan elhatalmasodni rajtam. Mivel nyugalmas éjszakára vágytam, elhatároztam, hogy ezt a nyugtalanító gondolatot határozottan félreteszem, de nem tudtam teljesen elfelejteni a kísérteties történetet (amit az itteni környezet hívott elő bennem) és a lakásomban történt furcsa események is újra és újra megdöbbenő részletességgel jutottak az eszembe.

Nagy nehezen sikerült elaludnom, de nyugtalan álomban az otthoni titokzatos látogató és a Sir Ralph Fernleigh-ről alkotott elképzelésem kergették egymást a fejemben, míg végül az egész egy zavaros, de különösen éles látomásban egyesült. Láttam magam az ágyban fekve (ahol valóban voltam), és amint a kandalló tüze mélyvörös fényvel leégett, egyszerre megjelent előttem az otthoni látogató ugyanabban a fekete köpenyben és a balkezében egy kis könyvet tartva – nyilvánvalóan azt, amiből a nálam lévő cédula származott, mert láttam a helyét, ahonnan kiszakították – majd a jobb keze egyik ujjával a könyv utolsó oldalára mutatott, miközben határozottan az arcomba nézett. Álomban felugrottam és próbáltam megközelíteni az alakot, de az hátrálni kezdett, és az egyik fal mögött eltűnt. Felriadtam álomból és ott találtam magam a fal előtt állva, ahol a kísértet eltűnt. A tűz tompa vörös fénye a faragásokra vetült ugyanúgy, mint álomban, és akkor az orrommal ismét megéreztem azt a furcsán édes keleti illatot! Abban a pillanatban belém hasított, hogy ez okozta azt a különös atmoszférát a szobában, és igazam lett, eleinte nem ismertem fel, annyira gyenge volt egészen addig, míg egy erősebb fuvallat egyértelművé nem tette.

– Mi volt ez az álom, – kérdeztem magamtól, valóban újra láttam a titokzatos látogatót? Nem tudtam megmondani, de az illat a szobában nem hagyott kétséget a felől. Az ajtóhoz mentem, ami ugyanúgy zárva volt, mint korábban. Felszítottam a tüzet és friss szénét tettem rá, majd újra lefeküdtem – ez alkalommal mélyen és pihentetően aludtam egészen reggelig, amikor a szolgáló kopogtatása ébresztett, aki meleg vizet hozott a mosakodáshoz.

Visszatekintve a múlt éjszakai kalandra, hajlamos voltam azt gondolni, hogy csak a túlfűtött képzeletem okozta, bár még mindig érezni véltem a szoba furcsán sajátos atmoszférát. Úgy döntöttem nem mondom semmit Fernleigh-nek, mert akkor beszélnem kéne a lakásomban történt jelenésről is, amit nem akartam megvitatni senkivel, így amikor Jack megkérdezte, hogy aludtam, ezt válaszoltam:

– Reggel felé már elég jól, míg az éjszaka első felében kissé nyugtalanul.

Reggeli után kísértáltunk a parkba, ami elég kiterjedt volt, és megvizsgáltuk a méltóság-teljes öreg házat különböző nézőpontokból. Nagyon meglepett a hely és a környék szépsége, és bár az elhanyagoltság szomorú nyomai látszottak mindenütt, úgy véltem, viszonylag kis összegből helyre lehetne hozni annyira, hogy méltó rangsorba kerülhetne a királyság bármelyik hasonló méretű kastélyával, vagy birtokával. Lelkesen vázoltam a különböző lehetőségeket Jack-nek, de szegény feje szomorúan jegyezte meg, hogy akkora összeg lenne szükséges a fejlesztésekre, amely valóban nem hatalmas, de mégis messze meghaladja a jelenlegi forrásait.

Néhány óra barangolás után visszamentünk a házba és Jack felajánlotta, hogy megmutatja a családi képeket a galériában, valamint azokat a szobákat, amiket az előző este nem láttam. Először a képtárba mentünk és Jack elmesélte nekem, hogy az valaha több, szinte felbecsülhetetlen értékű régi flamand és olasz mesterművet is tartalmazott, amiket züllött életű nagybátyja gyakran névérték alatt eladott, hogy pénzhez jusson kicsapongó városi életéhez, így ami maradt, az viszonylag értéktelen. A képtár a régi szokásos családi portrék gyűjteménye volt – néhány életszerűen kidolgozva, mások csak felületesen, és gyér érdeklődéssel haladtam el mellettük, amikor a szemem megakadt az egyikén, amely azonnal felkeltette a figyelmemet. Hideg

borzongás futott végig a hátamon, mert a vászonról annak az arca nézett rám, akit a múlt éjszakai nyugtalan álmomban láttam, és aki megegyezett a rejtélyes látogatómmal Londonban!

Ott volt a parancsoló tekintet, amiből vasakarát és rettenthetetlen bátorság sugárzott, de a szenvedély és a kegyetlenség nyomait is viselte, és ott volt, bár a művész kevéssé emelte ki, az a feltűnően furcsa fehér heg az alsó ajka alatt. Bár a fekete ruha helyett a képen díszes öltözetet viselt, a nézése pontos hasonlóságot mutatott. Azt hiszem a hatalmas megdöbbenés meglátszott az arcomon, mert Jack megfogta a karomat és aggódva kérdezte:

– Az isten szerelmére, Tom, mi a baj? Beteg vagy? Miért meredsz Sir Ralph portréjára ilyen rémulten?

– Sir Ralph? Igen, a gonosz Sir Ralph. Ismerem őt. Tegnap este bejött a szobámba. Kétszer is láttam.

Motyogtam ezeket az összefüggéstelen mondatokat, és úgy tántorogtam, mint akibe vilám csapott. Próbáltam összeszedni magam, mert belém nyilallt az igazság és ez már túl sok volt nekem. Természetesen a figyelmes olvasó már rájöhetett, de nekem addig a pillanatig eszembe sem jutott, hogy Sir Ralph és a kísérteties látogatóm Londonban ugyanaz volt, most már rájöttem. A „Ra-val” kezdődő szó, amit igyekezett leírni, a saját neve volt, és valahogy (csak az ég tudja hogyan) előre látta, hogy meg fogom látogatni Fernleigh-t, és ezért egy előzetes benyomást akart gyakorolni az elmémre, mintha be akarna mutatkozni nekem. Kénytelen voltam elmondani Jack-nek az egész történetet, és ő ahelyett, hogy kinevetett volna, amire félig-meddig számítottam, rendkívüli érdeklődést mutatott.

– Soha nem hittem a szellemekben azelőtt, – mondta – de úgy látom, itt nincs helye a kételkedésnek. Egy teljesen idegen alak megmutatta magát neked Londonban, és te felismerted a portréját idelent Fernleigh-ben, akiről a hagyomány úgy tartja, hogy ezen a helyen kísért! A bizonyítékok láncolata tökéletes.

– De miért jött hozzám? – kérdeztem. – Én nem tudok semmit a szellemekről és a dolgaikról, még csak nem is vagyok olyan, akit a spiritiszták médiumnak hívnak. Nem lett volna egyszerűbb, ha közvetlenül neked jelenik meg? Miért engem választott ki a látogatáshoz?

– Lehetetlen megmondani – válaszolta Jack. – Azt hiszem tetszett neki a felfogásod, bár csak tudnánk, mit akar? Ugyanolyan távol vagyunk a megoldástól, mint eddig. Hol van az a papírdarab? Mert úgy tűnik számomra, hogy rejtély megoldása annak megfejtésében rejlik.

Elővettem a jegyzetfüzetemet és odaadtam a cédulát Jack-nek.

– Ha! – kiáltott fel abban a pillanatban, amikor rápillantott, – ez bizonyosan Sir Ralph monogramja, jól ismerem, mert számos könyvben láttam már a könyvtárban.

Azonnal a könyvtárba siettünk és összehasonlítottuk az írást a Sir Ralph könyveiben lévővel, tökéletes volt a hasonlóság, bár mintha a cédulán szereplő szöveget sokkal gondosabban és külön erőfeszítéssel írták volna, hogy minden betű olvasható legyen: a monogramban viszont (ami egyébként elég bonyolult) minden vonás pontosan megegyezett. Jack irányításával ki tudtam olvasni belőlük az „R.F.” kezdőbetűket, bár segítség bizonyosan nem sikerült volna. Ezután minden figyelmünket a szöveg kiolvasására koncentráltuk.

Jack elővett egy erős nagyítót és hosszas vizsgálatnak vetette alá.

– Az általad kiolvasott betűk helyesnek látszanak, – mondta egy idő után, – de vajon milyen nyelven íródhattak? Tudom, hogy nem spanyol, nem portugál és nem olasz, és te, aki ismersz néhány keleti dialektust, sem ismertél fel bennük semmit. Lehet, hogy nem is a nyelv a fontos, Tom, lehet, hogy ez inkább egy titkosírás?

– Aligha hiszem, – jegyeztem meg – úgy tudom a titkosírás mindig a mássalhangzók kombinációja, amely egyből felismerhető a jellege.

– Nem mindig, – válaszolta Jack, – az attól a rendszertől függ, amit használtak. Véletlenül, bár csak időtöltés gyanánt, tanulmányoztam ezeket a módszereket és úgy gondolom, hogy nem sok olyan titkosírás van, amit elegendő idővel és türelemmel, ne tudnék megfejteni.

– Akkor, Jack, ha úgy gondolod, mindenképpen folytasd és gyakorold rajta a tehetségedet.

Jack munkához látott és azt kell mondanom, nagyon meglepett és lenyűgözött a találékonysága, amivel megragadta és nyomon követte a látszólag jelentéktelen lehetőségeket. Nem kell pontosan leírnom az általa követett módszereket, mert Edgar Allen Poe-nak köszönhetően manapság mindenki tudja, hogyan fejtik meg az ilyen rejtjeleket. Elég annyit mondani, hogy bár utólag tényleg nagyon egyszerűnek tűnik, elég sok gondot és téves elképzelést okozott nekünk, hogy a titkosírásban kettős rendszert alkalmaztak. A szabály az, hogy minden mássalhangzót kicserélnek az ábécében azt követő betűre, és minden magánhangzót felcserélnek az ábécében azt megelőző – nem betűre, hanem – magánhangzóra. Ezt a folyamatot megfordítva az olvasó könnyen felfedezheti a szöveg jelentését:

Húzd meg a középső rózsát a harmadik faburkolaton.

El lehet képzelni az izgatottságunkat, amikor ezt megfejtettük. Rögtön tudtam, hogy mire vonatkozik, mert eszembe jutottak a faragott rózsák és liliomok a hálószobám falán. A komornyik jött bejelenteni az ebédet, de nem törődtünk vele, hanem felrohantunk a lépcsőn, mint diákkorunkban, egyenesen a faburkolatú szobába.

– A harmadik faburkolat, de melyik oldalról? – kérdezte Jack.

Nekem nem volt a legcsekélyebb kétségem sem, mert emlékeztem, hogy a szellem melyik falon keresztül tűnt el. Így habozás nélkül odamentem a kandalló bal oldalára, és rátettem a kezem a saroktól a harmadik panelre.

– Ez az – mondtam.

Olyan magasan volt a burkolat közepe, hogy letről nem értük el a rózsát, ezért egy asztalt kellett aláhúznunk, amire felállhatunk. Jack felugrott rá és egy határozott mozdulattal meghúzta a középső rózsát, de nem történt semmi.

– Szállj le onnan, – mondtam – próbáljuk meg a másik oldalon!

Áthúztuk az asztalt és Jack újra próbálkozott, ezúttal sikerrel. A burkolat szélének egy kis darabja kinyílt és mögötte egy minden irányban hat hüvelyk nagyságú üreg volt, amiben egy nagy gomb – minden bizonnyal egy fogantyú – látszódott. Ez egy darabig ellenállt az erőfeszítéseinknek, mert valószínűleg berozsdásodott a szerkezet, de végül sikerült elfordítanunk és az egész panel, mint egy nagy ajtó, kinyílt. A sötét, ívelt bemélyedésben lépcsők vezettek lefelé és az egyiptomi parfüm furcsán édes illata áradt felénk, sokkal erősebben, mint valaha. Jack azonnal be akart menni, de én visszatartottam.

– Várj, drága barátom, – mondtam – fékezd a türelmetlenségedet. Ez a hely nagyon hosszú idő óta nem volt kinyitva, először hagyjuk, hogy friss levegő áramoljon be, mérgező gázok is lehetnek odalent, abban a rettenetes lyukban. Emellett, először be kéne zárunk a hálószoba ajtaját, nehogy valaki megzavarjon minket a nyomozásban.

Végül sikerült meggyőzőnöm, hogy várjon legalább öt percig, ami abban az izgatott állapotban nehéz dolog volt. A várakozás közben megcsodáltuk a falak hatalmas erejét és azt a gondosságot, amivel a mozgó ajtót elkészítették és beszerelték, majd masszív tölgyfával burkolták, hogy még véletlenül se adjon kongó hangot és ellenálljon minden elképzelhető ütésnek, ami csak érheti. Amikor felmértük az óriási méretét és a mozgatásához szükséges szerkezet erejét, már nem csodálkoztunk, hogy gondot okozott nekünk a fogantyú elfordítása.

Amikor az öt perc letelt, meggyújtottunk néhány gyertyát, amelyek a kandalló-párkányán voltak, és az áhítat és öröm vegyes érzésével beléptünk a titkos folyosóra. A lépcsők hirtelen balra fordultak és a fal vastagságát követve lefelé vezettek. A félelmem a szellőzés hiányával kapcsolatban alaptalannak bizonyult, mert elég erős huzat volt, bizonyítva, hogy kell valamilyen nyílásnak lennie a folyosón.

A lépcső alján egy hosszú, keskeny pincében találtuk magunkat, amely alig hat láb széles, talán harminc láb hosszú és nagyjából tizennégy vagy tizenöt láb magas lehetett. A padló és a falak kőből készültek és a túlsó végén, a tetejéhez közel, de elzártan, volt egy kis rés, mint

amilyeneket régen az íjászok védelmére használtak, és amelyen bizonyos mennyiségű fény és levegő jutott be. A padló hátsó részén állt két nagy láda – az egyetlen bútor ebben a börtönben –, és az egyik tetején egy fekete kupac feküdt, amely a gyertyáink pislogó fényében egy szörnyű, letakart holttestnek látszott.

– Mi lehet az? – kérdeztem, miközben ösztönösen hátra léptem, Jack viszont bement a pince végéig, majd egy elfojtott kiáltás közepette eldobta a gyertyáját és fehér arccal jött vissza felém.

– Egy holttest, – mondta rémült suttogással – minden bizonnyal Sir Ralph.

– Akkor, – mondtam hasonló hangon – valahogy bezáródott ide, és éhen halt.

– Szent ég! – kiáltott fel Jack, és elrohant mellettem teljes sebességgel a lépcsők felé. Először azt hittem elvesztette a bátorságát és cserbenhagyott, de néhány pillanat múlva, még mindig az izgalomtól sápadtan, visszatért.

– Gondolj bele, Tom, – mondta – mi lett volna, ha a huzat becsapja az ajtót és velünk is ugyanaz a dolog történik! Senki sem tudja, hogy létezik ez a hely, így soha nem gondolná, hogy itt keressen bennünket, egy ilyen hatalmas ajtót, mint ez, reménytelen lenne kifeszítenünk és a dörömbölésünket sem hallanák meg. Most már kitámasztottam, így biztonságban vagyunk.

– Borzalmas ez az egész, de azt hiszem meg kellene néznünk a holttestet – mondtam.

Közelebb mentünk, Jack felvette és ismét meggyújtotta a gyertyáját. Szörnyű látvány tárult a szemünk elé, mert a láda tetején egy hosszú fekete köpenybe burkolt csontváz feküdt arccal felfelé, a karjait hanyagul maga mellé dobva, mintha egy rettenetes álomban aludna. Mellette a földön egy furcsa alakú, széles szájú palack feküdt, a másik láda tetején pedig – amitől megborzongtam, amikor felismertem – az a könyv, amire a szellem mutatott álmomban! Magamhoz vettem és azonnal hozzáláttam, hogy megvizsgáljam. Ott nyílt ki, ahonnan nemrég egy lapot kiszakítottak, de én sietve az utolsó oldalra lapoztam, amire a kísértet oly komolyan utalt és a következő szavakat olvastam:

„Én, Ralph Fernleigh, a halálom előtti utolsó szavakat írom le. Isten ítélete, vagy valamilyen ocsmány árulás miatt bent rekedtem a saját titkos búvóhelyemen, ahonnan nincs kiút. Itt vagyok már három napja és három éjjel, és mivel nem akarok éhen halni, elhatároztam, hogy véget vetek ennek a nyomorúságos helyzetnek azzal a méreggel, amivel szerencsére rendelkezem. De először bevallom azokat a halálos bűnöket, amelyek a lelkemet nyomják, és megkérem bizonyos szívességre azt, aki a testemet megtalálja és elolvassa ezt az írásomat.² * * * * *
* * * * * És ha az, aki elolvassa ezeket a szavaimat, de nem teljesíti a végakaratomat, amit rábírok, vagy valaha is felfedi élő embernek azokat a halálos bűnöket, amiket elkövettem, akkor örökké legyen átkozott, és a lelke még a sírban se nyugodjon. De ha hűségesen végrehajtja a rendelkezéseimet, akkor ezennel örökségül hagyom neki az itt található kincseimet, amikkel szabadon rendelkezhet, abban a reményben, hogy jobb célokra fogja használni, mint én tettem. Isten irgalmazzon a lelkemnek. RALPH FERNLEIGH.”

El lehet képzelni, milyen mélyen megérintett minket az elhunyt földi maradványainak a jelenléte és az utolsó furcsa üzenete a halálból. Jack felvette a földről a széles szájú palackot, aminek az alján még némi sötét színű, gyantás anyag volt, nyilvánvalóan az írásban említett „méreg”, de amikor meghallotta a szörnyű összefüggést, a földre ejtette és az ezer darabra tört. Nem tudtam hibáztatni miatta, bár tudtam, hogy az egyiptomi parfümöt tartalmazta, amit oly régóta kerestem. (Talán itt említtem meg, hogy néhány szemet sikerült összegyűjtenem, és analizálnom belőle, kiderült, hogy 7 perzsa gyanta van összekeverve nadragulyával, indiai kenderrel és néhány más növényi összetevővel, amiket nem tudtam pontosan meghatározni.)

A következő feladatunk a ládák átvizsgálása volt, de ehhez először a csontvázat kellett eltávolítani, aminek még a látványától is viszolyogtunk. Mégsem akadt más választásunk, így hoztunk egy lepedőt a hálószobából és óvatosan arra fektettük a kísérteties földi

---

² A dokumentum maga a magyarázat, hogy a barátom miért volt kénytelen néhány részét kihagyni. – C. W. L.

maradványokat, hogy hozzáférhessünk a ládák fedeléhez, amin addig feküdt. Ezután, nem kis izgalommal, kinyitottuk a két fedelet, ami nem okozott gondot, mert mindkettő kulcsa a zárban volt. Az elsőt csomagokkal és kisebb dobozokkal szorosan tele pakolva találtuk, amikben különböző országok arany és ezüst pénzérméi voltak, emellett igaznak bizonyultak a pletykák Sir Ralph gondosan összeválogatott csiszolt és csiszolatlan drágakő gyűjteményéről, amelyek közül néhányról a mi gyakorlatlan szemünk is meg tudta állapítani, hogy szinte felbecsülhetetlen értékűek.

– Jack, fiam, – mondtam a karját megragadva (mert még a csontváz jelenléte sem tudta teljesen visszafogni az örömet) – most már hamarosan feleségül veheted Liliant, mert miután elvégzed Sir Ralph végakarátát, gazdag ember leszel.

– Igen, Tom, – válaszolta – de ne feledd, ennek a fele a tiéd, mert nélküled soha nem tudtam volna a létezéséről.

– Nem, nem – feleltem –, egy penny-t sem fogok kérni, nekem van elég, még tartalékban is, és te vagy Sir Ralph jogos örököse.

De ő ragaszkodott hozzá és végül, hogy megnyugtassam, a beleegyezésemet adtam, hogy egy-két nagyobb drágakövet elfogadok emlékebe. A másik láda nagy mennyiségű családi étkezészet tartalmazott, némelyikük nagyon masszív és gazdag volt, valamint fél tucat kis aranyrudat, ami a szóbeszéd alapja lehetett.

Mire befejeztük az átvizsgálást, már beesteledett, és mint várható volt, jó étvággal ültünk le vacsorázni. Utána az éjszakába nyúlóan beszélgettünk és tervezgettünk. A karácsonyt nagyon boldogan, de nagyon csendesen töltöttük és csütörtökön, a parókián vacsoráztunk, ahogy meg volt beszélve. Természetesen Jack nem túlzott Lilian kedvességét illetően, és amikor az este folyamán láttam őket a télikertből együtt kijönni, mindketten nagyon zavarba jöttek, de végtenül boldogok voltak. Ebből már tudtam, hogy gratulálhatok kedves barátomnak.

Még valamit el kell mondanom. Sir Ralph végakarátát pontosan végrehajtottuk. Jack és én látogatást tettünk a kontinens egy távol eső szegletében és régi nyilvántartásokban kutattunk, hogy tisztázzunk bizonyos elfeledett leszármazási adatokat, sok fáradozásunkat végül siker koronázta, és végre jóvá tehetjük a dolgokat – amennyiben azokat jóvá lehet valaha tenni –, mert az előző században elkövetett bűnök miatti tradicionális gyűlölködést egyes családok, amit egy mágiával foglalkozó angol nemesnek köszönhetek, felváltotta a meglepett hála. Mindent megtettük, amit meg lehetett tenni, Jack valóban rendkívül nagylelkű volt és minden okunk megvan azt remélni, hogy Sir Ralph elégedett az eredménnyel. Mindenesetre azóta nem mutatkozott sem, hogy dicsérjen sem, hogy hibáztasson, így bízunk benne, hogy meggyötört lelke végre békére talált.

Három hónappal később, kora tavasszal ismét lementem Fernleigh-be, hogy én legyek a barátom tanúja az esküvőn, és ahogy áthaladtunk a templomkerten a boldog vőlegény rámutatott egy fehér márványkeresztre, amin a következő szavak álltak:

SIR RALPH FERNLEIGH, BART
1795.

Bár nem magam voltam a szemtanúja a történet eseményeinek, kifogástalan bizonyosságot, sőt azt lehet mondani, megdönthetetlen bizonyítékot kaptam a hitelességéről. Az elbeszélővel szerencsém volt jó néhány évig közeli kapcsolatban lenni. A barátját, Mr. Fernleigh-t csak egyszer láttam, amikor egyszer pár napig a városban járt, de akkor teljesen és minden részletre kiterjedően megerősítette Mr. Keston beszámolóját ezekről a furcsa eseményekről, és szívélyesen invitált, hogy látogassam meg és töltsék el két hetet a kastélyban, hogy megvizsgálhassam a helyszínt. Elfoglaltságaim nem tették lehetővé a látogatást, de ő elküldte Mr. Keston-nak (az én vizsgálatomhoz) azt a furcsa régi könyvet és azt a kitépelt lapot, amelyen a titkosírás volt, és ami kiemelkedő szerepet töltött be az elbeszélésben.

Függetlenül attól, hogy a barátom tartózkodott attól, hogy úgy jellemezze magát, mint akit a spiritiszták médiumnak hívnak, vannak bizonyos sajátosságai a karakterének, ami segíthet megmagyarázni, hogy Sir Ralph miért őt választotta ki a kommunikációhoz. Mély emberi érzései vannak és erős szimpátia árad belőle, ami a történetben is felfedezhető. Olyan ember, akiről Beranger következő sorai jutnak eszembe:

Son coeur est un luth suspendu,

Sitot qu'on le touche il resonance.

„Szíve egy nyugvó lant, amint megérintik, megszólal”.

Valószínűleg ez az együtt érző képessége keltette fel Sir Ralph figyelmét, és ezért választotta eszközül célja eléréséhez.

Úgy tűnik számomra, a történet több ponton különbözik más „földhöz ragadt lelkek” látogatásainak leírásától. (1) A kísértet megjelenése a halál helyétől távol eső helyen történt egy olyan személynél, akivel nem volt különösebb kapcsolatban. (2) A halott előre tudta, hogy a személy később meg fogja látogatni egykori otthonát – nem csak a meghívás előtt, hanem a meghívás ötletének megszületése előtt (ami, amennyire látjuk, egészen véletlenszerű volt). Ez utóbbi az a pont, amelyet számomra a legnehezebb megmagyarázni, mivel az ilyen előrelátása az eseményeknek jelentős hatalmat képvisel, sokkal jelentősebbet, mint amivel az emberek általában rendelkeznek. Talán Sir Ralph figyelmét az a tény keltette fel, hogy Mr. Keston baráti kapcsolatot ápolt Mr. John Fernleigh-el, de mivel az első kommunikációs kísérlete nem hozta meg a kellő eredményt, befolyásolta Mr. Fernleigh elméjét (amit könnyen megtehetett), hogy meghívja őt a saját birtokára, ahol természetesen a hatalma is jobban érvényesül. Az a tény, hogy ismerte a ritka egyiptomi mágikus parfüm illatát, valószínűleg csak véletlen, bár valóban drámai.

VÉGE